

Белы сьнег мітусіцца...
 ля сэрца майго,
 Замятаючы
 взкія сьцежкі...
 Я няхутка забуду сустрэчу з табой
 І тваю
 маладую
 ўсьмешку!

* * *

Ахвярую Д. О.

Ты любіла блукаць па сьнезе,
 Ты на небе шукала
 зоры,
 Пераскочыць хацела
 горад...
 Ты любіла блукаць па сьнезе.
 Ты магла зазірнуць у вочы
 Так, што ў полі
 губляўся
 вечер...
 Ты любіла блукаць па сьнезе,
 Ты па небе
 любіла
 крочыць...

РАМАНС

Ты глядзіш на мяне,
 нібы ў казачным сьне,
 Ты ня хочаш паверыць,
 што я існую...
 Толькі, ведаеш –
 мне не хапае цябе:
 Вельмі рэдка я бачу ўсьмешку тваю.

Зазірнуць у блакітную бездань вачэй,
 Дакрануцца да цёплай,
 ласкавай рукі –
 Можа гэтак мне стала б хоць
 крыху лягчэй
 Бараніцца ад чорнай, маўклівай тугі.

Я гляджу табе ўслед...
Колькі сказана слоў!...
Колькі песьняў і вершаў гучала услых!...
Для цябе адпускаў я на волю
Любоў,
Для цябе яе
нёс на далонях сваіх!

* * *

Колькі каштуе каханьне?
Калі падумаць,
то ня так ужо й шмат:
Некалькі вершаў
узнёслых,
Некалькі прыемных
дотыкаў,
Некалькі дзён,
што пралятаюць,
як хвіліны,
Некалькі зорных
начэй,
што расцягнуліся
на тыдні...
Я магу ахвяраваць
усім,
прайсці усе выпрабаванні,
раздаць усе ненапісаныя вершы –
толькі б пераканацца,
што недзе
ёсьць
Яно —
маё Каханьне.

Я магу ахвяраваць усім.
Я
хачу
ахвяраваць
усім!

